

РЕШЕНИЕ

№ 4380

гр. София, 10.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 24.01.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Красимира Милачкова

**ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева
Мариана Маркова**

при участието на секретаря Розали Радева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **11521** по описа за **2024** година докладвано от съдия Красимира Милачкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на „Виваком България“ ЕАД срещу решение № 900/26.08.2024г. по НАХД № 6487/2023г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 21 състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 001598/27.02.2023г., издадено от директора на Регионална дирекция за областите С., Софийска, К., П. и Б. на Главна дирекция „Контрол на пазара“ при Комисията за защита на потребителите (КЗП). С НП на касатора е наложена имуществена санкция в размер 2000 лв. на основание чл.210а във вр. с чл. 68в вр. с чл.68г, ал.4 във вр. с чл.68е, ал.2 от Закона за защита на потребителите (ЗЗП). Ответникът не изразява становище относно допустимостта и основателността на касационната жалба. Прокурорът намира, че решението на районния съд е правилно и законосъобразно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, ХХ касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е

процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че решението е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Районният съд е събрал необходимите и относими доказателства; в обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил. Въз основа на последните е направил изводи, които настоящият състав споделя и към които препраща на основание чл.221, ал.2, изр.2 АПК, в редакцията от ДВ бр.77/2018г., сила от 01.01.2019г.

При субсидиарното действие на Наказателно-процесуалния кодекс /НПК/, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранично и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила.

Във връзка с доводите на касатора е необходимо да се отбележи и следното. Изложените в оспореното решение мотиви са в достатъчен обем и яснота както относно установената фактическа обстановка, така и относно формираните изводи по приложение на материалноправните и процесуалноправните разпоредби на закона. В сочената общодостъпна официална страница на дружеството информацията не е представена по начин, който изяснява за потребителя релевантното в случая обстоятелство – с кои конкретно устройства е възможно ползването на плащаната услуга. По какъв начин дружеството ще предоставя на клиентите си необходимата информация, е вътрешно-организационен въпрос. В случай, че избраният подход не осигурява в пълнота правата на потребителя, защитени от специалния закон, дружеството подлежи на санкция, каквата е наложена в случая. Преценката на „средния потребител“, който е добре информиран и сравнително наблюдателен и предпазлив, не може да се приеме, че е тази, при която потребителят следва да предполага, че доставчикът, с когото сключва договор и който доставчик е търговец със значителен обем на дейността, я упражнява по начин, който да увреди клиента. Не може да се приеме и, че търговец със специфичен предмет на дейност и в посочения обем не е в състояние да приложи необходимите мерки, които да не налагат обстойно, специализирано проучване от страна на клиента доколко е в състояние да се ползва от услугата, за която заплаща. Този обем на търговската дейност на касатора предполага добросъвестен подход и грижа за клиента, предоставяща му услуги така, както последният очаква. В случай, че това не е възможно, в тежест на доставчика е да разясни на потребителя всички релевантни за договора обстоятелства, в т. ч., при какви условия е възможно ползването на платената услуга, в случая – с какви конкретно устройства. Както беше посочено по-горе, практическата организация за сключване на договора при този добросъвестен подход е въпрос на мерки, прилагани по решение на търговеца.

От изложените съображения следва и, че липсата на яснота относно условията на договора, обективизирана в случая, в действителност е използване на търговска практика, която намалява значително способността на потребителя да вземе

информирано решение, което води до вземане на търговско решение, което потребителят не би взел без използването на тази търговска практика, както е определено същественото изменение на икономическото поведение на потребителите в т.25 от § 13 на Допълнителните разпоредби към ЗЗП. Що се отнася до соченото от касатора неизясняване в пълнота на данните от КЗП, то следва да се отбележи, че макар КЗП да има задължението служебно да изясни релевантните факти, то и дружеството е разполагало с възможност да представи доказателства за обстоятелството, че разяснило на потребителя, от какви устройства последният се нуждае, за да ползва услугата, преди сключване на договора с доставчика й. Такива доказателства не са представени, а не се и сочат. Както беше посочено по-горе, не може да се приеме, че съществуването на официална интернет страница само по себе си означава изпълнение на задълженията на търговеца по ЗЗП. Разпоредбите на последния имат за цел именно да гарантират, че възлагайки определени задължения върху търговеца, с това ще бъде преодоляна възможната асиметрия в договорните отношения. Това в частност означава, че е в тежест на търговеца да осведоми клиента за съществените характеристики на договора, без това да налага обстойно проучване и допълнителни усилия от страна на потребителя. В заключение следва да се отбележи и, че макар в мотивите на районния съд да не се съдържа изрично обсъждане на доводите за маловажност по смисъла на чл.28 ЗАНН, те имплицитно обективират извод за преценка за липса на основание да бъде приложена посочената разпоредба, който извод се споделя от настоящия състав. Касае се за прилагана в общия случай спрямо потребителите практика, което с оглед обема на дейност на дружеството означава многобройни случаи от вида на процесния, засягащи значителен брой лица. С оглед изхода на делото и на основание чл.143, ал.3 АПК следва да бъде уважено искането на ответника за юрисконсултско възнаграждение в полза на КЗП. Последното съдът определя на 80 лв. за тази инстанция, съобразно чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ. Разноските са дължими на КЗП, която е юридическо лице съгласно чл.165, ал.1 от ЗЗП. Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН Административен съд София – град, XX касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 900/26.08.2024г. по НАХД № 6487/2023г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 21 състав.

ОСЪЖДА „Виваком България“ ЕАД, с ЕИК[ЕИК], да заплати на Комисията за защита на потребителите сумата 80 (осемдесет) лева – възнаграждение за юрисконсулт.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.